

[Gustav Pedersen.]

alle de, som Rationeringen gik ud over, vilde betragte Ordningen som bunduret-færdig. Det er imidlertid lige saa stor en Misforstaaelse at tro, at en Forhøjelse af Afgiften i en saadan Grad, at den virker tilstrækkeligt rationerende, vil blive anset for at være retfærdig; de, der bliver ramt af en saadan Forhøjelse, vil beklage sig lige saa højlydt og lige saa stærkt som de, der bliver ramt af en Rationering. Vi har set det under tidligere Afgiftsloves Behandling. Det gjaldt baade for Tobakken og for Øllet, at de, der mente, at deres Næringsinteresse blev truet ved, at en Afgift blev sat saa højt, at Omsætningen vilde gaa ned, følte sig lige saa forurettede som de, der er ramt paa den Maade, at Rationeringen tager et større eller mindre Kvantum fra dem.

Altsaa, hvordan vi end vender og drejer dette Problem, hvad vi overhovedet foretager for at komme ned paa det Benzinforsbrug, det er nødvendigt at komme ned paa under Hensyn til de Kvanta, der kommer frem, er vi helt sikre paa, at der bliver klaget over det, at Ordningen under en eller anden Form betragtes som uretfærdig. Det er de Vilkaar, Krigssituationen giver en Regering, og det er der maaske ikke noget at sige til.

Derimod kunde der vel nok være noget at sige til, at Grupper, som ved, at saadan er Forholdene, og det kan ikke blive anderledes, af politiske Grunde i visse Tilfælde er med til at søge at ramme Regeringen, fordi den gør det, der skal gøres, og det, den af Hensyn til Landets Interesser er nødt til at gøre.

Vi i Flertallet har altsaa ikke ment, at Forholdene endnu var saa afklarede, at det var muligt med Held at afgøre, om man gennem dette Lovforslag om Afgiftsforhøjelse kunde overflødiggøre en Rationering. Der er et Par Maaneder at se Tiden an i, der kan indhøstes Erfaringer, og saa bliver der jo ogsaa Adgang til for dette Ting, naar Forslaget kommer til Behandling igen; at tage Stilling til, om de nye Vilkaar skulde gøre det muligt at gaa nye Veje.

Der er, som det fremgaar af Betænkningern, stillet et Ændringsforslag af Ministeren, tiltraadt af Flertallet. Jeg tror dog, jeg tør sige, at der i og for sig ikke fra Mindretalspartierne Side er Indvendinger mod dette Ændringsforslag, som kun har til Formaal at lempe Overgangen for dem, der lever af at sælge Benzin, saaledes at 300 l bliver fri for den nye Afgift. Det var gennem den tidligere Lov 1 000 l, som var

fri for Afgift, men da drejede det sig kun om en Forhøjelse paa 3 Øre, det vil altsaa sige, at det Beløb, Benzinsælgerne faar til Raadighed som afgiftsfrit, ved Overgangen bliver det samme, som det blev efter det tidligere Forslag.

Da der har været enkelte Misforstaaelser i Retning af Sammenligning med Omraader, hvor der ikke tidligere har været Afgift, vil jeg gerne understrege, at Forslaget hedder: Forslag til Lov om midlertidig Forhøjelse af Benzinafgiften — og det betyder selvfølgelig, at det kun drejer sig om Forhøjelse af Benzinafgiften, men ikke om Indførelse af en ny Afgift, hvor der ikke tidligere har været nogen. Jeg siger disse Ord for at understrege, at de, der har haft en anden Opfattelse, har misforstaaet Lovforslaget, der ikke tilsigter noget saadant.

Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale at stemme for den Ændring, der er foreslaaet af Handelsministeren og tiltraadt af Udvalgets Flertal, og i øvrigt at stemme for Lovforslaget.

Sønderup: Der er to Problemer, man i særlig Grad har maattet have for Øje under den Benzinsituation, der er skabt med Begrænsningen af Valutatildelingen ved Indførsel af Benzin.

Det er fortsat vor Opfattelse, at et Problem først opstod for dem, der er knyttet til Motorbranchen, dels paa Værksteder og dels ved Vognmandskørsel, samt en Række andre Omraader.

Det andet Problem vil fremkomme for det Vejbyggeri, der til Forudsætning har haft den Indtægt, Motorafgifterne gav, og som ogsaa beskæftigelsesmæssigt set har haft stor Betydning.

Med det Forslag, som vi i Dag har til anden Behandling, har man altsaa valgt den Fremgangsmaade bare at forhøje Benzinafgiften pr. Liter Benzin saa meget, at det trods den Nedgang, som af flere Grunde indtræder i Forbruget, bliver muligt at faa det samme Beløb ind som før. Man kan jo ikke sige andet, end at det er en let og i øvrigt bekvem Maade, men jeg synes ogsaa, at man er berettiget til at sige, at den ikke har saa forfærdelig megen Forbindelse med, hvad man plejer at betegne som ret og rimeligt eller billigt. Det er min Opfattelse, at denne Fremgangsmaade i unødig Grad hjælper til at øge Arbejdsløsheden, og derfor kan vi ikke medvirke til dens Gennemførelse. Det har jo ikke været almindeligt i Skattelovgivning, at man først foretog en Begrænsning af Erhvervets Ind-